

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiółka

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2018 r. w Pile

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **P. E.**

przeciwko (...) **S.SA w Ł.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S. SA w Ł. rzecz powódki P. E.:

a. **34.680 (trzydzieści cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty,**

b. **odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 54.120 zł od 26 stycznia 2018 r. do dnia 25 lutego 2018 r.;**

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 9.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powódka P. E. w pozwie z 24 stycznia 2018 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S. Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. na swoją rzecz kwoty 88.800 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, że zawarła z pozwanym dwie powiązane ze sobą umowy: pierwszą 28 kwietnia 2016 r. nazwaną kontraktem sportowym oraz drugą 13 czerwca 2016 r. o świadczenie usług reklamowych oraz o korzystanie z wizerunku. Obie dotyczyły jej współpracy z pozwanym od 1 sierpnia 2016 r. do 31 maja 2017 r. Na podstawie pierwszej była zawodniczką drużyny piłki siatkowej prowadzonej przez pozwanego, a na podstawie drugiej świadczyła usługi reklamowe. W zamian miała otrzymać zapłatę. Wykonała swoje obowiązki wynikające z obu umów, ale pozwany w terminach przewidzianych w umowach wypłacił jej jedynie część wynagrodzenia. W efekcie działań zmierzających do ugodowego załatwienia sprawy, 24 sierpnia 2018 r. podpisała z pozwanym ugodę, w której została określona wysokość zadłużenia pozwanego wobec niej na kwotę 126.120 zł oraz warunki i terminy jego spłaty. W wykonaniu ugody pozwany zapłacił jej tylko 37.320 zł. Pozostało do zapłaty 88.800 zł i dlatego domaga się zasądzenia tej kwoty.

Pismem z 27 lutego 2018 r. powódka poinformowała, że po wniesieniu pozwu pozwany zapłacił na jej rzecz 54.120 zł. W związku z tym ograniczyła żądanie pozwu do odsetek za opóźnienie od kwoty 54.120 zł od dnia wniesienia pozwu do 26 lutego 2018 r. oraz kwoty 34.680 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W pozostałym zaś zakresie cofnęła pozew i zrzekła się roszczenia.

Postanowieniem z 21 marca 2018 r. Sąd umorzył postępowanie w części obejmującej 54.120 zł z żądania głównego (k. 41).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 3 kwietnia 2018 r. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki 34.680 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 26 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od 54.120 zł od 26 stycznia 2018 r. do 25 lutego 2018 r. a nadto koszty procesu (k. 47).

W ustawowym terminie pozwany złożył od powyższego nakazu sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu na wstępie podniósł zarzut istnienia zapisu na sąd polubowny, a następnie wskazał jedynie, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powódki i że jej roszczenie jest niezasadne (k. 51).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka P. E. i pozwany (...) S. Spółka Akcyjna 28 kwietnia 2016 r. zawarli umowę – kontrakt sportowy, na mocy której powódka zobowiązała się do gry w drużynie piłki siatkowej „ (...)” w sezonie ligowym 2016/2017 w zamian za wynagrodzenie. Te same strony 13 czerwca 2016 r. zawarły umowę o świadczenie usług reklamowych oraz o korzystanie z wizerunku, na mocy której powódka zobowiązała się świadczyć na rzecz pozwanego i podmiotów przez niego wskazanych usługi reklamowe oraz zgodziła się na wykorzystywanie przez pozwanego jej wizerunku w zamian za wynagrodzenie.

(dowód: umowa z 28.04.2016 r., k. 14-19, umowa z 13.06.2016 r., k. 8-13)

Pozwany nie wywiązał się w całości ze swoich zobowiązań finansowych względem powódki wynikających z wyżej opisanych umów. W związku z tym 24 sierpnia 2017 r. powódka i pozwany zawarli umowę, nazwaną ugodą, w celu uregulowania kwestii zapłaty przez pozwanego jego zadłużenia. W § 1 tej umowy strony stwierdziły, że roszczenie finansowe powódki wynikające z umowy o świadczenie usług reklamowych oraz o korzystanie z wizerunku z 13 czerwca 2016 r. wynoszą 54.120 zł a wynikające z kontraktu sportowego z 28 kwietnia 2016 r. 42.000 zł oraz dodatkowo 30.000 zł premii za wyniki. W ostatnim zdaniu § 1 strony określiły łączną sumę roszczeń powódki na 126.120 zł. W § 2 pozwany zobowiązał się zapłacić powódce tę ostatnią kwotę w następujących ratach: 27.060 zł do 15 września 2017 r., 27.060 zł do 15 listopada 2017 r., 30.000 zł do 10 grudnia 2017 r., 12.000 zł do 31 stycznia 2018 r., 30.000 zł do 28 lutego 2018 r. W § 3 powódka, pod warunkiem pełnej i terminowej spłaty rat, zrzekła się ustawowych odsetek za opóźnienie; nadto strony wskazały, że nieuiszczenie którejkolwiek z rat będzie skutkowało natychmiastową wymagalnością pozostałej do zapłaty kwoty z odsetkami. W § 4 umowy strony oświadczyły, że poczynione uzgodnienia wyczerpują wszelkie ich wzajemne pretensje. Natomiast w § 6 zastrzegły, że zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności a w § 7, że spory z niej wynikłe rozstrzygać będą sądy właściwe dla „siedziby” powódki. Umowa nie zawiera klauzuli, którą można byłoby interpretować jako zapis na sąd polubowny.

(dowód: umowa z 24.08.2017 r., k. 18-19)

Na poczet swojego zobowiązania wynikającego z umowy 24 sierpnia 2017 r. pozwana przełała na rachunek powódki, przed wniesieniem pozwu, tj. 14 września 2017 r. - 27.060 zł i 21 grudnia 2017 r. - 10.260 zł oraz po wniesieniu pozwu: 26 lutego 2018 r. - 54.120 zł.

(dowód: potwierdzenia przelewu, k. 20-21, 39)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty prywatne złożone przez powódkę w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałem przez jej pełnomocnika – radcę prawnego. Zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c., zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. W związku z tym dokonane przez pełnomocnika powódki poświadczenia wierności oryginałom odpisów dokumentów korzystały z domniemania zgodności treści z prawdą (art. 244 § 1 k.p.c.). Domniemanie to nie zostało przez pozwanego obalone. W związku z tym należało przyjąć, że odpisy dokumentów są zgodne z oryginałami.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dokumenty prywatne, na których się oparł w swoich ustaleniach. Nie budziły one wątpliwości co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą. Jednocześnie nie były przez żadną ze stron pod żadnym względem podważane, więc także z tego punktu widzenia nie było przesłanek do odmówienia im wiary.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że w sprawie zachodziły wskazane w art. 148¹ k.p.c. przesłanki do rozpoznania sprawy i wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym. Żadna ze stron nie złożyła wniosku o przeprowadzenie rozprawy. Jednocześnie po złożeniu przez strony pism procesowych okazało się, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Pozwany nie zgłosił żadnych twierdzeń, co do których potrzebne byłoby wysłuchanie powódki. Nie wniósł też o przeprowadzenie jakichkolwiek dowodów. Natomiast w związku z wnioskami powódki zachodziła potrzeba przeprowadzenia jedynie dowodu z dokumentów, co nie wymagało rozprawy. Dlatego Sąd rozpoznał sprawę i wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym.

Powódka domagała się zasądzenia należności wynikającej z zawartej z pozwanym umowy ugody. Zgodnie z art. 917 k.c., przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. W ugodzie z 24 sierpnia 2017 r. strony poczyniły sobie ustępstwa w zakresie łączących jej wcześniejszych umów, co najmniej po to, aby zapewnić ich wykonanie przez pozwanego.

Z dokonanych ustaleń wynikało, że pozwany nie wywiązał się z ugody, gdyż na dzień wyrokowania zapłacił powódce jedynie 91.440 zł, a był zobowiązany do zapłaty 126.120 zł do dnia 28 lutego 2018 r. W związku z tym, że nie wykonał swego zobowiązania zgodnie z jego treścią (art. 354 § 1 k.c.), powódka miała wymagalne roszczenie o zapłatę pozostałej kwoty - 34.680 zł. W tym więc zakresie powództwo było uzasadnione i podlegało uwzględnieniu.

Powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz odsetek i żądanie to było niemal w całości uzasadnione. Pozwany nie wywiązał się ze swego zobowiązania zapłaty ustalonej w ugodzie należności w przewidzianych w niej terminach. Uchybił płatności już drugiej z rat, gdyż miał obowiązek zapłacić 27.060 zł do 15 listopada 2017 r. a dokonał płatności jedynie 10.260 zł i to dopiero 21 grudnia 2017 r. W związku z tym, na mocy § 3 ugody, od 16 listopada 2017 r. całe istniejące w tym dniu zadłużenie stało się wymagalne i powódce przysługiwały ustawowe odsetki za opóźnienie w jego zapłacie. Jednakże powódka domagała się odsetek od dnia złożenia pozwu, czyli od 26 stycznia 2018 r. i Sąd był tym żądaniem związany.

Pozwany 26 lutego 2018 r., czyli już po złożeniu pozwu, co nastąpiło 26 stycznia 2018 r. (k. 30), zapłacił powódce 54.120 zł. Zatem od tej sumy należały się jej odsetki za opóźnienie do dnia poprzedzającego dzień dokonania zapłaty. Tylko bowiem do tego dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu.

Przeciwko roszczeniu powódki pozwany podniósł jedynie zarzut zapisu na sąd polubowny. Jednakże żadne postanowienie ugody nie dawało się interpretować jako zawierające taki zapis. Pozwany nie przedłożył też pisemnej zmiany tej umowy, która by taki zapis przewidywała. W świetle zaś treści § 6 ugody ewentualne ustne uzgodnienia w tym zakresie byłyby nieważne.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił powództwo jedynie w zakresie żądania odsetek od kwoty 54.120 zł za dzień 26 luty 2018 r. Jak już wyżej powiedziano, tego dnia pozwany dokonał zapłaty i dzięki temu nie był już w opóźnieniu, więc powódce nie przysługiwały odsetki za ten dzień.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Powódka wygrała proces w całości, więc przysługiwał jej od pozwanego zwrot wszystkich poniesionych kosztów procesu. Składały się na nie opłata od pozwu – 4.400 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez